

නිවාප සූත්‍රය (ම.නි.1, 375 පිට)

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ එක් කලෙක දෙවිරම් වෙහෙරෙහි වැඩ වෙසෙන සමයක මුව වැද්දන් විසින් මුවන් දඩයම් කරනු ලබන ආකාරය උපමා කරමින් මෙම සූත්‍රය දේශනා කොට ඇත. 'නිවාප' යනු තණකොළ වර්ගයකි. එම තණකොළ වර්ගය වගා කොට මුවන් කොටු කර ඔවුන් වසග කර ගන්නා තැනැත්තා 'නේවාපික' නමින් හැඳින්වේ. 'නේවාපිකපරිස' යනු එම මුව වැද්දාගේ සභායක පිරිසයි. නිවාප නමැති තණ තේමා කොට ගනිමින් දේශිත සූත්‍රය නිවාප නමින් හැඳින්වේ. මෙහිදී මුව වැද්දන් භාවිත කරන උපක්‍රම පිළිබඳවත්, එවිට මුවන් විවිධාකාරයෙන් ක්‍රියා කරන ආකාරය පිළිබඳවත්, එම කරුණු උපමාවට ගනිමින් ශ්‍රමණබ්‍රාහ්මණයන්ගේ ක්‍රියාකාරීත්වය පිළිබඳවත්, කෙළෙස් නමැති මාරයාගේ හැසිරීම පිළිබඳවත් නිවාප සූත්‍රයෙහි කරුණු ඇතුළත් වේ.

බුදුරජාණන් වහන්සේ මෙම සූත්‍රය ආරම්භ කරමින් දේශනා කරන්නේ නේවාපික නමැති මුව වැද්දා 'මා විසින් වපුළ මේ ගොදුරු අනුභව කරන්නාවූ මුව සමූහයා දිගාසිරි ඇත්තෝ පැහැපත් වූවෝ බොහෝ කලක් යැපෙත්වා'යි සිතා මුව සමූහයකට තණ (ඇට) නොවපුරයි. නේවාපික තෙමේ මුවන් සඳහා 'මා විසින් වපුළ මේ කෙතට මුව සමූහයා ඇතුළු වී මුසපත් ව බොජුන් අනුභව කෙරෙත්. මුසපත් ව බොජුන් අනුභව කරන්නෝ මදයට පැමිණෙන්නෙහු ය. මත් වූවෝ ප්‍රමාදයට පැමිණෙන්නාහු ය'යි සිතා තණ වපුරයි.

මෙලෙස තණ වපුරා ඇති කල්හි ඒ මුව සමූහයා අතර පළමුවන මුව සමූහයා නේවාපිකයා විසින් වපුළ තණ බිමට (එනම් නිවාපයට) පැමිණ මුසපත් ව තණ කෑහ. මෙලෙස තණ කා මුසපත් වූ මුව සමූහයා මදයට පත් ව සිහි නැතිව කණ කොටුවෙහි ම ප්‍රමාදයට පත් ව නිදහසේ කල් ගෙවති. එවිට නේවාපිකයා පැමිණ එම ප්‍රමාදයට පත් මුවන් තමන්ට රිසි පරිදි තම ග්‍රහණයට හසු කර ගනියි.

පළමු මුව සමූහයාට සිදු වූ විපත දුටු දෙවන මුව සමූහයා ඉන් බේරීම සඳහා එම තණ බිමට නොපැමිණ ඇත වනයෙහි ම තණ, කොළ, දළ අනුභය කරමින් කල් ගෙවති. මෙලෙස සිටින අතර ගිම්හාන සමයෙහි අවසාන මාසය වන විට කැලයෙහි තණ, කොළ, ජලය වියැළී ගිය කල්හි ඔවුන්ගේ ශරීර ඉතා කෙටිවූ විස. ඉතා කෙටිවූ වූ ශරීර ඇති පිරිහුණු ශරීර ශක්තිය ඇති එම මුව සමූහයා දැඩි කුසගින්න හේතුවෙන් කර කියා ගත දෙයක් නොමැතිව නේවාපිකයාගේ තණ බිමට පැමිණ තණකොළ අනුභව කළහ. මෙලෙස තණකොළ අනුභව කොට මුසපත් ව මුළාවට පැමිණි එම මුව සමූහයා එහි දී ප්‍රමාදයට පත්වූ අතර අවසානයෙහි එම දෙවන මුව සමූහයා ද නේවාපිකයාගේ වසඟයට පත්වූහ.

මෙලෙස මුවකණ්ඩායම් දෙකට ම සිදු වූ විපත මැනැවින් වටහාගත් තුන්වන මුව සමූහයා එම තණබිමට ගොස් තණ අනුභව කළ ද එහි මදයට මුළාවට හා ප්‍රමාදයට පත් නොවී තණ අනුභව කොට නිමවූ සැණින් වහා ම ඉන් ඉවත් ව සමීපයෙහි පිහිටි වෙනත් ආරක්ෂිත තැනකට ගොස් එහි කල් ගත කළහ. තුන්වන මුව සමූහයාගේ මෙම නුවණැති බව දුටු නේවාපිකයා ඔවුන් පිළිබඳ දැඩි අවධානය යොමු කොට එම මුව සමූහයා සිටි විශාල ප්‍රදේශයක් දඬුවැල්වලින් වටකර එම මුවන් කොටු කර අල්ලා ගත්තේ ය. තෙවන මුව සමූහයාට ද නේවාපිකයාගේ ග්‍රහණයෙන් මිදීමට නොහැකි විය.

පළමු, දෙවන, තෙවන යන මුව කණ්ඩායම් තුනට ම සිදු වූ විපත මැනැවින් තේරුම්ගත් සිව්වන මුව සමූහයා නේවාපිකයාට ළඟා විය නොහැකි වඩාත් සුරක්ෂිත ස්ථානයක් තෝරා ගත්හ. ඔවුහු නේවාපිකයාගේ තණබිමට ගොස් තණ, කොළ, ජලය අනුභව කළ ද එහි මුසපත් නොවී මදයට හෝ ප්‍රමාදයට පත් නොවී වහා ඉන් ඉවත් ව නේවාපිකයාගේ ග්‍රහණයට හසු නොවන ස්ථානයකට පැමිණ එහි සුරක්ෂිතව වාසය කළහ. සිව්වන මුව සමූහයා වාසය කළ මෙම ආරක්ෂිත ස්ථානයට ළඟා වීමට මුව වැද්දාට නොහැකි විය. මෙම සිව්වන මුව සමූහයාට අනතුරක් කළ නොහැකි වූ නේවාපිකයා හා ඔහුගේ පිරිස එම මුව සමූහයා කෙරෙහි මැදහත් පිළිවෙතක් අනුගමනය කළහ. ඔවුන්ට කිසිදු අනතුරක් සිදු

නොකළේ ය. මෙම සිව්වන මුව සමූහයාට අනතුරක් කළහොත් වෙනත් කිසිදු මුවෙකු තමාගේ වගා බිමට නොඑන බව තේරුම් ගත්තේ ය. එම නිසා තේවාපිකයා ඇතුළු පිරිස උපේක්ෂා සහගත වූහ.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙම උපමා කථාව දේශනා කළේ සම්බුදු සසුනෙහි කිසියම් ධර්ම අර්ථයක් පැහැදිලි කිරීම සඳහායි. ඉහත කථාව උපමා කොට උන් වහන්සේ උපමෙයා පැහැදිලි කළහ. ඒ අනුව 'නිවාප' යනු 'පස්කම්මුණයට' නමකි. 'තේවාපික' යනු පවිටු 'මාරයාට' නමකි. 'තේවාපිකපිරිස' යනු 'මාර පිරිසට' කියන නමකි. 'මිගජාත හෙවත් මුවසමූහයා' යනු ධර්මයෙහි හැසිරෙන 'ශ්‍රමණබ්‍රාහ්මණයන්ට / ශ්‍රාවකයන්ට' කියන නමකි. ඉහත උපමා උපමෙයා ගළපමින් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ශ්‍රමණ බ්‍රාහ්මණයන් කණ්ඩායම් හතරක් ඇසුරින් කරුණු පැහැදිලි කරති.

ඒ අනුව පළමුවන මහණබ්‍රමුණෝ මාරයා විසින් වපුළ තණ කොටුව නමැති පංචකාමයන්ට වැදී මුසපත් වූවාහු කාමගුණ නමැති බොජුන් අනුභව කරති. ඔවුහු එම පංචකාමයන්හි මුසපත් ව පස්කම් බොජුන් අනුභව කොට මත් වෙති. මෙලෙස මත් ව සිහි නැතිව සිටින ඔවුහු මාරයා විසින් කැමැති පරිද්දක් කරනු ලබති. ඔවුහු මාරයාගේ වසඟයෙන් නොමිදුණාහ. මෙය ඉහත දැක්වූ පළමු මුව සමූහයාට උපමාවකි.

පළමු මහණබ්‍රමුණු පිරිසට අත් වූ ඉරණම දුටු දෙවන මහණබ්‍රමුණු පිරිස වනගත ව ලෞකික ජීවිතයෙන් සම්පූර්ණයෙන් ම දුරස්ථ කල් ගත කරති. වනයෙහි කොළ, ගෙඩි, මල්, එල, මුල් ආදී විවිධ දැ අනුභව කරමින් සිත වඩමින් එහි ම කල් ගෙවති. මෙසේ සිටින අතර ශ්‍රීෂ්ම සාකුචෙහි අවසාන මාසය වන විට වනයෙහි තණ හා දිය වියැළී ගිය කල්හි එම ශ්‍රමණ බ්‍රාහ්මණයන්ගේ ශරීර කාශ වී ශක්තිය පිරිහී ගියේ ය. ආහාරපානයන්හි දැඩි අවශ්‍යතාව හේතුවෙන් 'වනයෙන් බැහැරට නොගොස් එහි ම සිටීම' යැයි කලින් සිටි ස්ථාවරයෙහි පිහිටා සිටීමට නොහැකිව ඔවුහු වනයෙන් නික්ම සුපුරුදු පරිදි පංචකාමයන්ට වැටී එහි මුසපත් ව මදයට හා ප්‍රමාදයට පත් වූහ. මාරයා විසින් වපුළ තණකොටුව බඳු පංචකාමයට පෙරළා පැමිණී ඔවුහු එහි මුසපත් ව සිටි බැවින් මාරයාගේ වසඟයට පත් වූහ. මාරයාගේ ග්‍රහණයෙන් නොමිදුණාහ.

පළමු හා දෙවන ශ්‍රමණබ්‍රාහ්මණයන්ට සිදු වූ ඉරණම මැනවින් දුටු තෙවන මහණබ්‍රමුණු පිරිස ශ්‍රීෂ්ම සාකුචෙහි අවසාන මාසයෙහි දුර්භික්ෂ සමයෙහි පෙරළා ලෝකාමිසය ඇසුරු කළ ද එහි නොගිලී වඩාත් ආරක්ෂිත ස්ථානයක් ඇසුරු කොට සිටියහ. එහෙත් ඔවුහු දෘෂ්ටි උපාදාන වශයෙන් විවිධ දෘෂ්ටිත් උපාදාන කොට ගත්හ. ඒ අනුව 'ලෝකය ශාශ්වතය කියා ද, ලෝකය අශාශ්වතය කියා ද, ලෝකය කෙළවරක් ඇත්තේ ය කියා ද, ලෝකය කෙළවරක් නැත්තේ ය කියා ද, ඒ ජීවය, ඒ ශරීරය යි කියා ද, ජීවය අනෙකෙක ශරීරය අනෙකෙක කියා ද, සත්ත්වයා මරණින් මතු වන්නේ වේය කියා ද, සත්ත්වයා මරණින් මතු නොවන්නේ වේ කියා ද, සත්ත්වයා මරණින් මතු වන්නේත් වේය නොවන්නේත් වේය කියා ද ආදී වශයෙන් දෘෂ්ටිත්ට පත් වූහ. තුන්වන මුවසමූහයා නිවාපය අසල භූමියෙහි රැදී සිටීමේ දී නිවාපකගේ වසඟයට ගියාක් මෙන් මෙම ශ්‍රමණබ්‍රාහ්මණයෝ ද පංචකාමයන්ට වසඟ නොවුණ ද දෘෂ්ටි ජාලයන්ට ගොදුරුවීම හේතුවෙන් මරුවසඟයෙන් නොමිදුණාහ. ඔවුහු අන් අය මෙන් තවදුරටත් මරුවාගේ ග්‍රහණය තුළ ම සිරවී සිටියහ.

ඇස, කන, නාසය, දිව, ශරීරය යන පංච ආයතනයන්ට රූප, ශබ්ද, ගන්ධ, රස, පොට්ඨබ්බ යන බාහිර අරමුණු පතිත වීමේ දී එම බාහිර අරමුණුවල සිත බැසගත හොත් ජරා, ව්‍යාධි, මරණාදී දුක්චලින් නිදහස්වීමක් නොමැත. සාමාන්‍ය පෘථග්ජන ස්වභාවය නම් යමක් දුටු, ඇසු සැණින් රූප, ශබ්දාදියෙහි සිත බැස ගන්නා ස්වභාවයයි. කාමාවචර භූමිය ඉක්මවා යාමත් සමඟ පංචකාමයන්හි සිත බැස ගන්නා ස්වභාවය ක්‍රමයෙන් පහව යයි. ඒ සමඟ මානසික වශයෙන් විශාල සුවයකට පත්වේ. මිනිස්ලොව හා සදෙවිලොව යන කාමාවචර සුගතියෙහි සියලු සැපයන්ට වඩා ප්‍රථමධ්‍යානය උපදවා ගැනීම අධිකතර සැපයක් වශයෙන් සඳහන් වන්නේ එබැවිනි. නිවරණ දුරුකරමින් ගතකරන බ්‍රහ්මචාරී ජීවිතය මිහිරි මිපැණි පානයක් ලෙස බුදු රජාණන් වහන්සේ දක්වා තිබේ. මෙම මිහිරි පැන පානය කොට ආධ්‍යාත්මික

සුවය භුක්ති විදින ලෙසත් සංයෝජන දුරුකොට සපුරා දුකින් නිදහස්වන ලෙසත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මහත් කරුණාවෙන් ලොව අනුශාසනා කරති.

පළමු, දෙවන හා තෙවන යන තුන් පිරිසට ම සිදු වූ ඉරණම මැනවින් වටහා ගත් සිව්වන කණ්ඩායම වූ බුද්ධශ්‍රාවක වූ භික්ෂුව ඉහත සඳහන් තුන් අවස්ථාවන්හි ම ග්‍රහණයන්ගෙන් මිදී මාරයාගේ විෂයයෙන් මිදුණු පංචකාමයෙන් තොරවූ අකුශල ධර්මයන්ගෙන් වෙන් ව විතර්ක සහිත විචාර සහිත විචේකයෙන් හටගත් ප්‍රීතිය හා සැපය ඇති ප්‍රථම ධ්‍යානයට පැමිණ වාසය කරයි. මෙලෙස පංචකාමයෙන් තොර වූ ප්‍රථම ධ්‍යානයට පැමිණ වාසය කිරීම මාරයාගේ දැස අන්ධ කොට ඔහුගේ නොදැක්මට ගිය අවස්ථාවක් වශයෙන් සූත්‍රයෙහි විස්තර කොට තිබේ. මෙලෙස දැක්වූ ප්‍රථම ධ්‍යානයේ පටන් ක්‍රමයෙන් රූපාවචර හා අරූපාවචර ධ්‍යාන ලබා නිර්වාණාවබෝධය ලැබීම දක්වා අවස්ථා නවයක් ම දක්වා ඇත්තේ මරුවාගේ සීමාව ඉක්මවා යාමක් වශයෙනි, මරුවාගේ දැස අන්ධ කිරීමක් කොට ඔහු පරාජය කිරීමක් වශයෙනි. සැබෑ ලෙස මෙම තත්ත්වයට පත්වීමට අවකාශ ලැබෙන්නේ සම්බුදු සසුනක් පවතින සමයෙක පමණි. එහිදී කල්‍යාණ මිත්‍ර ආශ්‍රය සද්ධර්ම ශ්‍රවණය බෙහෙවින් උපකාරවත් වේ.

ප්‍රථමධ්‍යානයෙන් පසුව තවදුරටත් නීවරණ දුරුකරන භික්ෂුව විතර්ක විචාර දුරුකොට විචේකයෙන් හටගත් ජීති සුඛ ඒකග්ගතාවෙන් යුතු දෙවන ධ්‍යානයට සමවැදීමට ද ඔවුහු සමත් වෙති. මෙම තත්ත්වය ද සඳහන් කොට ඇත්තේ මරුවාගේ දැස අන්ධ කිරීමක් වශයෙනි. තවදුරටත් සිත දියුණු කිරීමෙහි යෙදෙන මෙම භික්ෂුව ප්‍රීතියෙන් ද තොරව සැප ඒකග්ගතා සහිත තෘතීය ධ්‍යානයට පැමිණ වාසය කරති. මෙම තෙවන ධ්‍යානය ද මරුවාගේ දැස අන්ධ කොට වාසය කිරීමක් මරුවාගේ නොදැක්මට යාමක් වශයෙන් දක්වා තිබේ. මරුවසගයෙන් මිදී තවදුරටත් ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි ඉදිරියට යන භික්ෂුව සොම්නස් දොම්නස් දුරුකොට දුකත් සැපත් දෙක ම නැති උපේක්ෂාව හා සතිය පිළිබඳ පිරිසිදුබව ඇති චතුර්ථධ්‍යානයට පැමිණ වාසය කරයි. මෙම තත්ත්වය ද දක්වා ඇත්තේ මරුවාගේ දැස අන්ධ කොට ඔහුගේ නොදැක්මට ගිය අවස්ථාවක් වශයෙනි.

ප්‍රථමධ්‍යාන ආදී රූපාවචර ධ්‍යාන සතරින් පසුව රූපසඤ්ඤාව ඉක්මවා පටිස සඤ්ඤාව දුරුකොට නානාසඤ්ඤා මෙනෙහි නොකොට 'ආකාශය අනන්තය'යි යනුවෙන් පමණක් මෙනෙහි කරන භික්ෂුව ආකාසඤ්ඤායතනයට පැමිණ වාසය කරයි. නැවත ද ආකාසානඤ්ඤායතනය ද ඉක්මවා 'විඤ්ඤාණය අනන්තය'යි යළි යළිත් සිත වඩාන භික්ෂුව තවදුරටත් නීවරණ බැහැර කරමින් විඤ්ඤාණඤ්ඤායතනයට පැමිණ වාසය කරයි. තවදුරටත් සිත වැඩිමෙහි යෙදෙන භික්ෂුව 'කිසිවක් නැතැ'යි යනුවෙන් මෙනෙහි කොට ආකිඤ්චඤ්ඤායතනයට පැමිණ වාසය කරයි. එම තත්ත්වය ද ඉක්මවා තවදුරටත් සිත වඩා 'සඤ්ඤාව ඇත්තේත් නැත ය, නැත්තේත් නැත ය' යන ස්වභාවයෙන් යුතු නේවසඤ්ඤානාසඤ්ඤායතනයට පැමිණ වාසය කරයි. මෙලෙස දැක්වූ ආකාසානඤ්ඤායතන ආදී අරූපාවචර ධ්‍යානයන්ට පැමිණ වාසය කිරීම දක්වා ඇත්තේ ද මාරයාගේ දැස අන්ධ කොට ඔහුට අසරණ කිරීමක් වශයෙනි.

ඉහත දැක්වූ රූපාවචර හා අරූපාවචර ධ්‍යාන මට්ටම් අට මරුවාගේ ක්ෂේත්‍රය ඉක්මවූ උසස් ආධ්‍යාත්මික දියුණුවකට පත්වූ අවස්ථාවන් ලෙස සූත්‍රයෙහි පැහැදිලි කොට තිබේ. එසේ වුව ද මෙබඳු ආධ්‍යාත්මික දියුණුවක් අබුද්ධෝත්පාද සමයක වුව ද ලැබීම දුෂ්කර නොවේ. සම්බුදු සසුනින් බැහැරව වුව ද යමෙකුට සමථය දියුණු කොට මෙබඳු ආධ්‍යාත්මික දියුණුවකට පත්විය හැකිය. නිදසුන් වශයෙන් සිද්ධාර්ථ තාපසතුමා බවුන් වඩන සමයෙහි වැඩසිටි ආලාරකාලාම උද්දකරාම පුත්ත වැනි අය මෙබඳු ආධ්‍යාත්මික දියුණුවට පත් වූ අයයි. යමෙකු මෙබඳු තත්ත්වයකට පත්වුව ද ඔහු තවම සිටින්නේ සංසාරය තුළයි. 'අවිජ්ජා පච්චයා සංඛාරා' යනුවෙන් දැක්වෙන පරිදි අපුඤ්ඤාභිසංඛාර පමණක් නොව ඉහත දැක්වූ රූපාවචර හා අරූපාවචර ධ්‍යාන ඇතුළත් ආධ්‍යාත්මික දියුණුව ද ඇතුළත් වන්නේ පුඤ්ඤාභිසංඛාර හා ආනෙඤ්ජාභිසංඛාර තුළයි. එනම් ඔහු මරුවසගයෙන් මිදුණ ද තවම සිටින්නේ සංසාරය තුළයි, භවය තුළයි. තවම සසරින් මිදී නැති බැවිනි.

බුදුදහමෙහි පවත්නා සුවිශේෂත්වය වන්නේ අවිද්‍යාව සපුරා දුරුකොට සංසාර චක්‍රයෙන් සපුරා නිදහස් වීමේ මාවත පැහැදිලි කර තිබීමයි. සම්මාදිට්ඨිය පෙරටුව ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ඔස්සේ සිත වැඩීමෙහි නියැලී ශ්‍රාවකයා සම්මා සමාධියෙන් නොනැවතෙන අතර ඔහු සම්මාඤ්ඤාණ සම්මාවිමුක්ති දක්වා ම ඉදිරියට ගොස් ප්‍රඥාවෙහි ඉහළ ම තලයට පත්වෙයි. ඒ අනුව නිවාප සූත්‍රයෙහි අවසානයෙහි දක්වෙන්නේ බුදුදහමට අනුව සිත වැඩීමෙහි නියැලී තැනැත්තා නේවාසඤ්ඤානාසඤ්ඤායනය ද ඉක්මවා සඤ්ඤාවේදහින නිරෝධයට ද පැමිණ වාසය කරන බවයි. එහිදී ප්‍රඥාවෙන් දැක ඔහු ආශ්‍රව ක්ෂය කරන්නේ ද වෙයි. එනම් නිර්වාණාවබෝධයට පත් වන්නේ වෙයි. ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි ඉහළ ම දියුණුව වන මෙම තත්ත්වය විස්තර කර ඇත්තේ ලෝකයෙහි විසත්තිකා නම් වූ තෘෂ්ණාව සම්පූර්ණයෙන් ඉක්මවූ අවස්ථාවක් වශයෙනි.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මහා ප්‍රඥාවෙහි පිහිටා ලොවට ධර්ම දේශනා කළේ සත්ත්වයන් මරු වසඟයෙන් මුදවා සසර කතරින් එතෙර කරවීමේ මහත් කරුණාධ්‍යායෙනි. එහිදී උන්වහන්සේගේ ප්‍රථම අපේක්ෂාව වූයේ සත්ත්වයන් අපා දුකින් මුදවා සුගතිගාමී මාවතෙහි පිහිටුවීමටයි. එනම් කම්මස්සකතා සම්මාදිට්ඨිය ලබාදී ස්වර්ගගාමී මාවත ස්ථිරව පෙන්වාදීමටයි. ඒ සඳහා හැකිතාක් දුරට අකුසලයෙන් වැළකී දාන, ඡීල, භාවනා යන ත්‍රිවිධ පුණ්‍ය ක්‍රියාවන්හි නියැලීමේ වැදගත්කම අවධාරණය කර තිබේ. එනම් ලෝකික කුශලය තුළ උපරිම ලෙස සිත භාවිත කිරීමයි. මිනිස්ලොව හා සදෙවි ලොව ඉපදීමට සරිලන ලෙස දියුණු කිරීම කාමාවචර භූමියෙහි සිත පිහිටුවා ගැනීමයි. මෙම කාමාවචර භූමිය තුළ සිටිනතාක් මාරයාගෙන් අවහිරයක් නැත. මක් නිසා ද යත් කාමාවචර භූමියෙහි සිටින තාක් මරුවාට කැමැති දෙයක් කිරීමේ හැකියාව පවතින බැවිනි. එහෙත් යමෙකු කාමාවචර භූමිය ඉක්මවා ධ්‍යාන ලැබීම කරා සිත දියුණු කිරීම ඇරඹූ කල්හි මරුවා ඔහුට බාධා පමුණුවයි. එවිට නොයෙක් ආකාරයෙන් ඔහුට කළ හැකි අවහිරතා සිදු කොට භාවනා කරන තැනැත්තා මානසිකව දුර්වල කිරීමට උත්සාහ ගනියි. යම් විටෙක බවුන් වඩන්නා මාරයාගේ මෙම අවහිරතා මැඩගෙන කාමභූමිය ඉක්මවා ධ්‍යාන මට්ටමට සිත දියුණු කිරීමට සමත් වුවහොත් මරුවාගේ විෂය පථය ඉක්මවා ගිය බැවින් ඔහුට කර කියා ගත දෙයක් නොමැති බැවින් නිහඬ වෙයි. එතැන් පටන් ඉදිරියට ගමන් කරන සෑම පියවරකදී ම ශ්‍රාවකයා තමාට රිසි පරිදි තම ආධ්‍යාත්මික ප්‍රගතිය කරා වේගයෙන් ඉදිරියට ගමන් කරයි. සද්ධර්මය ශ්‍රවණය කිරීමෙන් ලද සම්මාදිට්ඨිය සහිතව යමෙකු සමාධිය දියුණු කළහොත් 'සමාහිතෝ හික්ඛවේ යථාභුතං පජානාති' යනුවෙන් දක්වෙන පරිදි ඔහු ප්‍රඥාව දියුණු කොට සංයෝජන සහමුලින් දුරුකොට යළි කිසිදා දුගතියට නොයන මට්ටමේ ස්ථාවර ආධ්‍යාත්මික දියුණුවකට පත්වෙයි. මෙහි පළමු ලෝකෝත්තර ආධ්‍යාත්මිය පියවර නම් සක්කාදිට්ඨි, විචිකිච්ඡා හා සීලබ්බතපරාමාස යන ත්‍රිවිධ සංයෝජන සපුරා ප්‍රහීණ කරන සෝතාපත්තිඵලයට පත්වීමයි. අනතුරුව ක්‍රමයෙන් සෙසු සංයෝජන ද දුරු කරමින් ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි ඉදිරියට ගමන් කරයි. බුදුදහමින් අනුශාසනා කරන්නේ මෙම ආධ්‍යාත්මික ප්‍රගතියා කරා වහ වහා ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය කර ගන්නා ලෙසයි.

කාම, රූප, අරූප යන ත්‍රිවිධ භවයන් ඉක්මවා ලෝකෝත්තර දියුණුවක් ලබා ගැනීමේ දී පටිච්චසමුප්පාදය පදනම් වූ චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය පිළිබඳ පැහැදිලි අවබෝධයක් ලබා ගැනීම අවශ්‍ය වේ. ඒ අනුව ඇස, කන, නාසාදි ඉන්ද්‍රියයන්ට රූප, ශබ්ද, ගන්ධාදි අරමුණු පතිත වීමේ දී ඉන්ද්‍රිය, අරමුණු, ස්පර්ශ ආදි හේතු ඇති විට රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පංචකය ඇති වන ආකාරයත් හේතු නිරුද්ධවීමෙන් ඉතිරි නැතිව එම ස්කන්ධ පංචකය නිරුද්ධ වන ආකාරය පිළිබඳවත් මනා අවබෝධයක් ධර්මශ්‍රවණය තුළින් උපදවා ගැනීම අවශ්‍ය වේ. ඇස, කන ආදි ආයතන පෙර නොතිබී හටගෙන ඉතිරි නැතිව නිරුද්ධ වන ආකාරය දැකීමේ විශේෂ දක්ෂතාවක් මෙහිදී ඇති කර ගත යුතු ය. ආයතන කුසලතාව නමින් දක්වෙන්නේ මෙම හැකියාවයි. පටිච්චසමුප්පාදය තේරුම් ගැනීම තුළින් අනිත්‍යතාව පිළිබඳ පැහැදිලි අවබෝධයක් ලද හොත් ඇස්, කන්, නාසාදියෙන් රූප, ශබ්ද, ගන්ධාදිය පිළිබඳව අතීතයේ ලබා ගත් අද්දකීම් පිළිබඳව මූලාවට පත් නොවේ. මෙහිදී අතීත අරමුණු සිහිකළ සැණින් එහි යථා ස්වභාවය දැකීමේ සිහියක් හා නුවණක් පැවැතිය හොත් එහි සිත බැස නොගෙන වහා දුකින් නිදහස්වීමේ අවස්ථාව උදාවේ. ඇස, රූප, ස්පර්ශ ආදි හේතු ඇතිවිට ස්කන්ධ පංචකයේ හටගැනීම නුවණින් දකින ශ්‍රාවකයා 'නැත හෙවත් උච්ඡේද' යන අන්තයෙන් මිදේ. මෙලෙස

හටගන්නා ස්කන්ධ පංචකය හේතු නැති වීමෙන් ඉතිරි නැතිව නිරුද්ධ වන බව තමා ශ්‍රවණය කළ ධර්මයට අනුව නුවණින් දකින හික්ෂුව 'ඇත හෙවත් ශාශ්වත' යන අන්තයෙන් ද මිදේ. මෙලෙස 'ඇත හා නැත' යන අන්ත දෙක ම එක ම දර්ශනයෙන් ප්‍රහීන විය යුතු ය. සැබෑ ලෙස අන්තයන්ගෙන් මිදෙන්නේ එවිටයි.

ඒ අනුව නිවාප සූත්‍රයෙහි අවසානයේ දක්වෙන ආශ්‍රවයන්ගෙන් සිත මුදවාගත හැක්කේ ඉන්ද්‍රිය ප්‍රත්‍යක්ෂයෙන් නිරතුරුව සිදුවන රූපාදි ස්කන්ධ පංචකයේ හටගැනීම යථා පරිදි දැකීම තුළිනි. ඒ අනුව හැම මොහොතක ම රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ හටගන්නා බවත් එය ක්ෂණිකව නිරුද්ධ වන බවත් එහි ආස්වාදයක් පවතින බවත් එය වෙනස් වීමෙන් ආදීනවයට පත්වන බවත් එනිසා එහි නිස්සරණයක් කරා යා යුතු බවත් වශයෙන් සිහිකළ යුතුය. එනම් ස්කන්ධ පංචකය සමුදය, අත්ථංගම, අස්සාද, ආදීනව, නිස්සරණ වශයෙන් නුවණින් මෙනෙහි කිරීමයි. මෙලෙස සිහිකළ පමණට අවිද්‍යාව දුරුවන අතර එපමණට කෙලෙස්වලින් සිත මුදවා දුකින් නිදහස්වීමට ද අවකාශ සැලසේ.

ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි සාර්ථකත්වය සඳහා කල්‍යාණමිත්‍ර ආශ්‍රය හා සද්ධර්මශ්‍රවණය තුළින් ශ්‍රැතමය ඥානය ලබා ස්කන්ධ පංචකයේ අනිත්‍යතාව නිතර නුවණින් මෙනෙහි කොට සමථ - විදර්ශනා භාවනා වැඩිම වශයෙන් එම දැනුම ස්ථාවරත්වයට පත් කර ගැනීම අවශ්‍ය වේ. මේ සඳහා මනා දර්ශනයකින් යුතුව සතිපට්ඨානය තුළ හික්ෂිම අවශ්‍ය කෙරේ. යමෙකු සතර සතිපට්ඨානයෙහි පිහිටා අප්‍රමාදීව වාසය කරයි නම් ඔහු මාරයාගේ විෂය පථය ඉක්මවා සිටින්නකු වශයෙන් ධර්මයෙහි දක්වා තිබේ. මෙහිදී මාරයාට තමා දැකීමට පවා නොහැකි වන අතර එවිට ඔහුට කර කියා ගත හැකි කිසිවක් ද නොමැත. යම් විටෙක යමෙකු සතර සතිපට්ඨානයෙන් ඉවත් ව ප්‍රමාදීව අසිහියෙන් සිටිය හොත් එවිට ඔහු සිටින්නේ මරුවාගේ භූමිය තුළයි. එවිට මාරයාට කැමැත්තක් කර ගැනීමේ හැකියාව පවතී. එනිසා යමෙකුට ඇති සැබෑ රැකවරණය සේ බුදුදහමෙහි දක්වා ඇත්තේ සතර සතිපට්ඨානය නමැති ආරක්ෂක භූමියයි.

බුදුදහමෙහි මාරයන් පස් දෙනෙක් පිළිබඳව සඳහන් වේ. එනම් ස්කන්ධ මාර, ක්ලේශ මාර, මච්චු මාර, අභිසංඛාර මාර හා දේවපුත්ත මාර වශයෙනි. ස්කන්ධ මාර යනු අවිද්‍යා සහගතව රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පංචකයේ හටගැනීමයි. ක්ලේශ මාර යනු රාග, ද්වේෂ, මෝහ යන කෙලෙස්වලට ව්‍යවහාර කරන නමකි. මච්චු මාර යනු එක් භවයකට අයත් රූපස්කන්ධයේ සම්පූර්ණ බිඳී යාමයි. අභිසංඛාර මාර යනු අවිද්‍යා සහගතව පුඤ්ඤ, අපුඤ්ඤ, ආනෙඤ්ජ වශයෙන් රැස් කරගන්නා චේතනා හෙවත් කර්මඛේජයයි. දේවපුත්ත මාර යනු පරනිම්මිත වසවර්ති නම් දිව්‍ය ලෝකයෙහි වෙසෙන වසවර්ති මාරයා ඇතුළු පිරිසයි. ඔවුහු කාමභූමිය ඉක්මවා සිත නිවරණයන්ගෙන් මුදවා ගන්නා කල්හි ඊට බාධා පමුණවති. ආධ්‍යාත්මික දියුණුවෙහි ඒ ඒ පියවරයන්හි දී ඉහතකී මාරයන්ගෙන් යම් පමණකට මිදීමේ හැකියාව පවතී. ඒ අනුව නිවරණ දුර කොට ප්‍රථමධ්‍යානයට පත්වීමත් සමඟ දේවපුත්ත මාර ඉක්මවීමේ හැකියාව ලැබේ. එහෙත් සෙසු මාරයන් තවදුරටත් ක්‍රියාත්මක වනු ඇත. බුදුදහමට අනුව සඳහන් 'මච්චුමාර' ඇතුළු පංච මාරයන්ගෙන් ම නිදහස්වීමේ හැකියාව ලැබෙන්නේ කෙලෙස් සපුරා ප්‍රහීණ කොට නිර්වාණාවබෝධයට පත්වීමෙනි. එහි දී මරණයෙන් ද නිදහස්වීමට අවකාශ සැලසේ. එනම් නිවන් දැකීමත් සමඟ මරණය ඉක්මවන බැවිනි. එනම් මරණ දුකින් නිදහස් වන බැවිනි.

මෙම ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි සියලු ස්තරයන්හි සිටින අයට ප්‍රධාන වශයෙන් භාවිත කළ යුතු ප්‍රතිපදාව ලෙස භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අනුදූත වදාලේ ස්කන්ධ පංචකයේ අනිත්‍යතාවයි. ඒ අනුව පෘථග්ජන භූමියේ සිටින අයට සේඛ තත්ත්වයට පත්වීමටත් සේඛ තත්ත්වයේ සිටින අයට අසේඛ (රහත්) තත්ත්වයට පත්වීමටත් රහත් වූවන්ට පිරිනිවන තෙක් සුවසේ වාසය කිරීම සඳහාත් වැඩිය යුතු එක ම ප්‍රතිපදාව ලෙස උන් වහන්සේ පනවා ඇත්තේ සතර සතිපට්ඨානයෙහි පිහිටා රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පංචකය සමුදය, අත්ථංගම, අස්සාද, ආදීනව, නිස්සරණ වශයෙන් වඩන ලෙසයි.

Nivāpa sutta

(Majjhima Nikāya I)

The Simile of the Deer Feeder

I heard thus:

At one time the Blessed One lived in the monastery offered by Anāthapindika in Jeta's grove in Sāvatti. From there the Blessed One addressed the bhikkhus: “Bhikkhus, the deer feeder does not feed the wild animals thinking, ‘May the wild animals eat this food; be beautiful, live long and may they feed on this food for a long time.’ Yet the deer feeder feeds the wild animals thinking, ‘May the wild animals encroaching for food be intoxicated, eat this food, be swooned, and be negligent and be subjected to the wicked actions in this encroachment.’

“The first set of wild animals, entered the deer feeder's encroachment, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus the first set of wild animals was not released from the power of the deer feeder.

“The second set of wild animals together thought thus; ‘The first set of wild animals, entered the deer feeder's encroachment, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder in that same encroachment. Thus the first set of wild animals was not released from the powers of the deer feeder. What if we abstained from fearful fodder and entered a forest dwelling?’ So they abstained from all fearful fodder and entered a forest dwelling and abode. In the last month of the summer when grass and water decreased, their bodies emaciated much, power and effort decreased. Then they went back to the deer feeder ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus, the second set of wild animals was not released from the power of the deer feeder.

“The third set of wild animals together thought thus: ‘The first set of wild animals, entered the deer feeder's encroachment, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder in that same encroachment. Thus the first set of wild animals was not released from the power of the deer feeder. The second set of wild animals together thought thus: “The first set of wild animals, encroached the deer feeder's encroachment, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus the first set of wild animals was not released from the powers of the deer feeder. What if we abstained from all fearful fodder, entered a forest dwelling?” So they abstained from all fearful fodder, entered a forest dwelling and abode. In the last month of the Summer when grass and water decreased, their bodies emaciated much, power and

effort decreased , Then they went back to the deer feeder, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus the second set of wild animals too was not released from the power of the deer feeder. Why shouldn't we make a settlement in the encroachment of the deer feeder and eat the fodder not swooned, not intoxicated, not negligent and not become subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment?' So they made a settlement in the encroachment of the deer feeder and ate the fodder not swooned, not intoxicated and not negligent and did not become subjects to the wishes of the deer feeder in that same encroachment.

“Then it occurred to the deer feeder and his followers: ‘This third set of wild animals is crafty, trained deceivers are proficient devils, we do not know their comings and goings. What if we surround the enclosure on all sides with sticks? Indeed we will see the settlement of the third set of wild animals and get at them.’ Then they surrounded the enclosure on all sides with sticks and the deer feeder and his followers saw the settlement of the wild animals and got at them. Thus the third set of wild animals too was not released from the power of the deer feeder.

“The fourth set of wild animals together thought thus: ‘The first set of wild animals, encroached the deer feeder's encroachment, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus the first set of wild animals was not released from the power of the deer feeder. The second set of wild animals together thought thus; “The first set of wild animals, encroached the deer feeder's encroachment, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus the first set of wild animals were not released from the power of the deer feeder. What if we abstained from all fearful fodder, entered a forest dwelling?” So they abstained from all fearful fodder, entered a forest dwelling and abode. In the last month of the Summer when grass and water decreased, their bodies emaciated much, power and effort decreased, Then they went back to the deer feeder, ate the fodder, swooned, became intoxicated and negligent, and became subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. Thus the second set of wild animals too was not released from the power of the deer feeder. The third set of wild animals thought “Why shouldn't we make a settlement in the encroachment of the deer feeder and eat the fodder not swooned, not intoxicated, not negligent and not become subjects to the wishes of the deer feeder, in that same encroachment. So they made a settlement in the encroachment of the deer feeder and ate the fodder not swooned, not intoxicated and not negligent and did not become subjects to the wishes of the deer feeder in that same encroachment?” Then it occurred to the deer feeder and his followers: “This third set of wild animals is crafty, trained deceivers are proficient devils, we do not know their comings and goings. What if we surround the enclosure on all sides with sticks? Indeed we will see the settlement of the third set of wild animals and get at them.” Then they surrounded the enclosure on all sides with

sticks and the deer feeder and his followers saw the settlement of the wild animals and got at them. Thus the third set of wild animals too was not released from the power of the deer feeder.

“Then it occurred to the fourth set of wild animals, “What if we make our settlement in the encroachment so that the deer feeder and his followers do not know our comings and goings and eat the fodder not swooned, not intoxicated, not negligent and not become subjects to the wishes of the deer feeder in that same encroachment?” So they made their settlement in the encroachment, so that the deer feeder and his followers do not know their comings and goings and eating the fodder not swooned, not intoxicated and not negligent and not becoming subjects to the wishes of the deer feeder in the encroachment.’“Then it occurred to the deer feeder and his followers, ‘this fourth set of wild animals is crafty and trained deceivers are proficient devils, we do not know their comings and goings. What if we surround the enclosure on all sides with sticks. Indeed we will see the settlement of the fourth set of wild animals and get at them?’ Then they surrounded the enclosure on all sides with sticks and the deer feeder and followers did not see the settlement of the wild animals and did not get at them. Then it occurred to the deer feeder and his followers: ‘If we hurt the fourth set of wild animals, others will be hurt, and that will hurt others. What if we take care of the fourth set of wild animals?’ So the deer feeder and his followers took care of the fourth set of wild animals. Thus the fourth set of wild animals was released from the power of the deer feeder.

“This is a comparison to explain the meaning, this is its meaning. Fodder is a synonym for the five strands of sensual pleasures. The deer feeder is a synonym for Māra the evil one. The followers of the deer feeder is a synonym for Māra's following. Wild animals is a synonym for recluses and brahmins.

“The first set of recluses and Brahmins encroaching partook of the worldly matter of Māra, swooned and became intoxicated and negligent came under the power of Māra and worldly matter. like the first set of wild animals, I say this first set of recluses and brahmins are comparable to them.

“The second set of recluses and brahmins together thought thus: ‘The first set of recluses and brahmins encroaching partook of the worldly matter of Māra, swooned and became intoxicated and negligent came under the power of Māra and worldly matter, this first set of recluses and brahmins were not released from the power of Māra. What if we abstained from all fearful worldly matter and abode in a forest dwelling? They abstained from all fearful worldly matter and abode in a forest dwelling. There they ate vegetables, millets, raw rice, dadulla rice, water plants, husked rice powder, rice foam, sesame flour, grass, cow dung, roots and fruits and picked fruits. In the last month of Summer when grass and water dried, their bodies emaciated and power and effort decreasing they returned to partake of the worldly matter of Māra. They partaking food swooned became intoxicated and negligent and came under the power of Māra and worldly matter. Thus the second

set of recluses and Brahmins were not released from the power of Māra like the second set of wild animals, I say, this second set of recluses and Brahmins are comparable to them.

“The third set of recluses of brahmins together thought thus: ‘The first set of recluses and brahmins encroaching partook of the worldly matter of Māra, swooned and became intoxicated and negligent were under the power of Māra and worldly matter, this first set of recluses and brahmins were not released from the power of Māra. ... “What if we abstained from all fearful worldly matter and abode in a forest dwelling?’ They abstained from all fearful worldly matter and abode in a forest dwelling. There they ate vegetables, millets, raw rice, dadulla rice, water plants, husked rice powder, rice foam, sesame flour, grass, cow dung, roots and fruits and picked fruits. In the last month of summer when grass and water dried, their bodies emaciated and power and effort decreasing returned to partake of the worldly matter of Māra. They partaking food swooned became intoxicated and negligent and came under the power of Māra and worldly matter. Thus the second set of recluses and Brahmins were not released from the power of Māra.

“Then it occurred to them: ‘What if we make our settlement in Māra's worldly matter, and partake of that worldly matter not swooned, and not intoxicated and not negligent and be not subjects of Māra and his worldly matter?’ They made their settlement in Māra's worldly matter, partook of the worldly matter not swooned and not intoxicated and not becoming negligent did not become the subjects of Māra and worldly matter. Yet they had such views such as: ‘Is the world eternal or not eternal? Is it limited or not limited? Is the soul the body, or is the soul one and the body something different? Is the Thus Gone One after death, or isn't the Thus Gone One after death? Is it the Thus Gone One is and is not after death? Is it the Thus Gone One, neither is nor is not after death?’ Thus, bhikkhus, this third set of bhikkhus were not released from the power of Māra. Like the third set of wild animals I say, this third set of recluses and Brahmins, are comparable to them.

“The fourth set of recluses of brahmins together thought thus: ‘The first set of recluses and brahmins encroaching partook of the worldly matter of Māra, swooned and became intoxicated and negligent came under the power of Māra and worldly matter, this first set of recluses and brahmins were not released from the power of Māra. What if we abstained from all fearful worldly matter and abode in a forest dwelling?’ They abstained from all fearful worldly matter and abode in a forest dwelling. There they ate vegetables, millets, raw rice, dadulla rice, water plants, husked rice powder, rice foam, sesame flour, grass, cow dung, roots and fruits and picked fruits. In the last month of summer when grass and water dried, their bodies emaciated and power and effort decreasing returned to partake of the worldly matter of Māra. There they partaking food swooned became intoxicated and negligent and came under the power of Māra and worldly matter. Thus the second set of recluses and Brahmins were not released from the power of Māra.

“Then it occurred to them, ‘What if we make our settlement in Māra’s worldly matter, and partake of that worldly matter not swooned, and not intoxicated and not negligent and be not subjects of Māra and his worldly matter?’ They made their settlement in the encroachment of Māra’s worldly matter, partook of the worldly matter not swooned and not intoxicated and not becoming negligent did not become the subjects of Māra and worldly matter. Yet they had such views such as: ‘Is the world eternal or not eternal? Is it limited or not limited? Is the soul, the body, or is the soul one and the body something different? Is the Thus Gone One after death, or isn’t the Thus Gone One after death? Is it the Thus Gone One is and is not after death? Is it the Thus Gone One neither is, nor is not after death?’ Thus, bhikkhus, this third set of bhikkhus were not released from the power of Māra. ‘What if we make our settlement not accessible to death and his followers, in this same encroachment of death and this worldly matter, and partake this worldly matter not swooned, not intoxicated and not becoming negligent, we would not become the subjects of Māra in this same encroachment?’ They made their settlement not accessible to death and his followers, and settling in that same encroachment of death and this worldly matter partook of this worldly matter not swooned, not intoxicated and not becoming negligent, did not become the subjects of Māra in this same encroachment. Bhikkhus, in this manner the fourth set of recluses and Brahmins were released from the power of Māra. Like the fourth set of wild animals, I say, this fourth set of recluses and Brahmins are comparable to them.

“Bhikkhus, what is inaccessible to Māra and the followings of Māra. Here, bhikkhus, the bhikkhu secluded from sensual thoughts and demeritorious thoughts with thoughts and thought processes and with joy and pleasantness born of seclusion, attained to abodes in the first jhāna. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one has gone beyond the sight of death, the evil one. Again, the bhikkhu overcoming thoughts and thought processes, the mind internally appeased and brought to one point, without thoughts and discursive thoughts, with joy and pleasantness born of concentration attained to abodes in the second jhāna. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one has gone beyond the sight of death the evil one. Again, the bhikkhu with joy and with equanimity to detachment abides mindful and aware, experiences pleasantness too with the body, to this the noble ones say: mindfully abiding in pleasantness with equanimity. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one, has gone beyond the sight of death, the evil one. Again, the bhikkhu, giving up pleasantness, and unpleasantness, and earlier overcoming pleasure and displeasure, without unpleasantness and pleasantness and mindfulness purified with equanimity attained to abides in the fourth jhāna. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one has gone beyond the sight of death the evil one. Again the bhikkhu overcoming all perceptions of matter and overcoming perceptions of anger, not attending to various perceptions, with space boundless attains to abodes in the sphere of space. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one, has gone beyond the sight of death, the evil one. Again, the bhikkhu overcoming all perceptions of space with consciousness is boundless attains to abodes in the sphere of

consciousness. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one, has gone beyond the sight of death, the evil one. Again, the bhikkhu overcoming all the spheres of consciousness, with there is nothing attains to abodes in the sphere of no-thingness. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one, has gone beyond the sight of death, the evil one. Again, the bhikkhu, overcoming all the spheres of no-thingness, attains to abodes in the sphere of neither-perception-nor-non-perception. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one, has gone beyond the sight of death, the evil one. Again, the bhikkhu overcoming all the spheres of neither-perception-nor-non-perception, attains to the cessation of perceptions and feelings and abodes. Seeing it with wisdom too, desires get destroyed. To this is said, that death is blindfolded, having destroyed the fearless one, has gone beyond the sight of death, the evil one.

The Blessed One said thus, and those bhikkhus delighted in the words of the Blessed One.

May all beings be well, happy and peaceful!

May the triple gem bless you!

සෙත් සිරි දෙන බුදු ගුණ	පැතිරේවා
සත්තට වන බව දුක	දුරුවේවා
අස් කරනට දුක් සුවය	ලැබේවා
මෙත් සිසිලෙන් හැම	සුවපත් වෙත්වා

ඔබ සැමට තෙරුවන් සරණයි !

සියලු සත්ත්වයෝ සුවපත් වෙත්වා !

බු.ව. 2560 **නිකිණි** පුන් පොතෝදා සීල සමාදානය - ව්‍ය.ව. 2016.08.14 වන ඉරු දින

ලොස් ඇන්ජලිස් බෞද්ධ විහාරය, පැසදිනා, කැලිෆෝනියා.